

قدرت ایمان، از بدر تا وعده صادق

عملکرد سیاستمداران و نظامی‌های اسرائیل نشان داده که میان ترس عاطفی آن‌ها از ایران و فهم عقلانی و واقعی از توانمندی‌های جمهوری اسلامی شکاف بزرگی وجود دارد.

عملکرد سیاستمداران و نظامی‌های اسرائیل نشان داده که میان ترس عاطفی آن‌ها از ایران و فهم عقلانی و واقعی از توانمندی‌های جمهوری اسلامی شکاف بزرگی وجود دارد.

خبرگزاری مهر؛ گروه فرهنگ و ادب: حاتم ابتسام نویسنده و پژوهشگر یادداشتی را درباره اهمیت ایمان و باور به امداد الهی نوشته است.

در این یادداشت آمده است؛

«ایران بزرگ ترین کابوس من است.» این جمله را بنیامین نتانیاهو، نخست وزیر اسرائیل، بارها در محافل عمومی و خصوصی تکرار کرده است. «بی بی» ایران را فراتر از تهدیدی راهبردی برای دولتش، معارض وجودی برای اسرائیل و یهود می داند. البته بی راه هم فکر نمی کند. با این حال، عملکرد سیاستمداران و نظامی‌های اسرائیل نشان داده که میان ترس عاطفی آن‌ها از ایران و فهم عقلانی و واقعی از توانمندی‌های جمهوری اسلامی شکاف بزرگی وجود دارد. ترسی مبهم، در عین تحلیل ناقص، می ترسند ولی نمی دانند دقیقاً از چه باید بترسند.

همین ترس جنون آمیز کار دستشان داد و خطای بزرگی مرتکب شدند و درهای جهنم را به روی خودشان باز کردند. اکنون، پس از عملیات وعده صادق ۳، اسرائیل نه تنها در حالت آماده باش کامل قرار گرفت، بلکه عملاً ناتوانی اش در مهار چنین حملاتی را پذیرفته و کم کم دارد می زند به کولی بازی. موشک‌های نقطه زن، پهپادهای دوربرد، و سامانه‌های پیچیده جنگ الکترونیک، صحنه‌ای از توازن جدید قدرت در منطقه را ترسیم کردند و اسرائیل تازه دارد درمی یابد چه خاکی به سرش ریخته.

به تازگی ویدیوئی در رسانه‌های عبری زبان منتشر شده که بازتاب زیادی یافته است. در این ویدئو، ایتمار بن گویر، وزیر امنیت داخلی اسرائیل، با اعتراض رو به یوآف گالانت، وزیر دفاع اسرائیل، می گوید:

«چرا ایران را تحریک کردید؟!»

و گالانت پاسخ می دهد:

«ما از توان موشکی ایران بی اطلاع بودیم.»

اینکه این جمله اعترافی استراتژیک به شکست تحلیل اطلاعاتی و نظامی تل آویو است، سر جای خودش. نکته آنجاست این اتفاق تکرار خطایی تاریخی است که پیش تر نیز در برابر مسلمانان در صدر اسلام مرتکب شدند. خطایی که ریشه در لطف الهی در حق مؤمنان دارد.

در سوره انفال، آیه ۴۴، خداوند به ماجرای جنگ بدر و غفلت قریش از قدرت واقعی مسلمانان اشاره می کند:

«وَإِذْ يُرِيكُمُوهُمْ إِذِ التَّفَقُّتُمْ فِي أَعْيُنِكُمْ قَلِيلًا وَيَقَلِّلُكُمُ فِي أَعْيُنِهِمْ لِيَقْضِيَ اللَّهُ أَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا ۖ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ؛ و هنگامی را که [در جنگ بدر] آنان را در چشم شما اندک نمود و شما را نیز در چشم آنان اندک نمود، تا خداوند فرمانی را که مقدر شده بود به انجام رساند؛ و بازگشت کارها به سوی خداست.»

این آیه دقیقاً از پدیده‌ای سخن می گوید که امروز نیز در میدان‌های نبرد روانی، اطلاعاتی و نظامی تکرار می شود: دشمن، قدرت ایمان و عزم الهی را نمی بیند، یا آن را سبک می شمارد. خداوند می خواهد که این خطای محاسباتی دشمن، مقدمه پیروزی مؤمنان شود.

تحلیل ناقص اسرائیل از توان نظامی ایران فقط حاصل بی دقتی اطلاعاتی نیست. این، ریشه در یک فهم تاریخی-روان شناختی از

نگاه یهودیت دارد: بزرگ نمایی ترس، در کنار تحقیر دشمن. این الگوی روانی بارها در برخورد اسرائیل با بازیگران غیردولتی نیز تکرار شده، اما مواجهه با جمهوری اسلامی ایران، آن را به بحرانی بنیادین بدل کرده است. البته که نباید قدرت الهی را دست کم گرفت که همه عظمت جبهه مؤمنان از لطف او و ترس کفار و یهود از تدبیر اوست.

همان طور که قریش در بدر قدرت مسلمانان را ندید و غافلگیر شد، اکنون نیز اسرائیل قدرت واقعی ایران را دیرنگام می فهمد. نه از سر عقلانیت، بلکه از سر ضرباتی که خورد و می خورد. این، سنت تاریخ است که به زودی نادان را به زانو درمی آورد.